

Met Klasse

VOOR OUDERS

Dit is *Stijn* (7). Hij zit in de tweede klas. Maar Stijn gaat al een half jaar niet meer naar school. Niet dat hij geen zin heeft. Hij zou niets liever doen dan met zijn vrienden van de klas leren en spelen. Playstation en strips zijn allang vervelend. Maar Stijn mag niet naar school van de dokters. Hij heeft kanker en de dokters zijn bang dat hij van andere kinderen infecties zal oplopen. Kanker is niet besmettelijk, virussen wel.

«Toen het nieuws bekend raakte, meden andere ouders ons», zegt *Katrien Boone* (35), de moeder van Stijn. «Ze durfden ons niets vragen. Ze waren bang. Bang voor het woord: kanker. We hebben na een poosje samen met meester *Filip* een brief opgesteld: voor alle leerkrachten en voor alle ouders. Toen ze die gelezen hadden, zagen we de angst van hen afvallen. Nu weten ze wat er gaande is en wat Stijns kansen zijn.

Ze durven ons opnieuw in de ogen kijken,

belangstelling tonen. Pas nu kunnen zij er zelf met hun kinderen over praten. En kunnen hun kinderen met hun eigen vragen en angsten ergens terecht.

Wij zijn niet bang om te praten over de kanker van Stijn en hij zelf ook niet. Waarom zouden anderen dat dan zijn? De school steunt ons echt enorm. En dat doet goed, want de strijd is hard en alle steun is welkom.»

Stijn wordt behandeld voor een zeldzame botkanker. Maar Stijn is ook een levenslustig, zelfverzekerd kind dat alweer voetbalt met zijn kunstbeen. Zijn ouders willen best met u praten over wat hen bezighoudt en over uw vragen. Dat helpt iedereen vooruit, ook Stijn. Of wacht u echt liever aan de overkant als zijn moeder aan de schoolpoort staat? (lees pagina twee)

KANKER OP SCHOOL
p. 2

«HET IS TE GEVAARLIJK OP DE WEG»
p. 4

GRATIS MUZIEK MET KLASSE
p. 8

«Stijn heeft kankerr.»

Toen de ouders van Stijn (7) in mei van vorig jaar de diagnose 'botkanker' hoorden, stortte hun wereld in elkaar «Gelukkig is de opvang in het ziekenhuis goed voor iedereen», zegt Katrien Boone (35), zijn moeder «Niet alleen voor de patiënten, ook voor de ouders, broers en zussen, want die hebben het soms ook hard te verduren 'En, wanneer gaat je broer nu dood?', vroeg iemand aan de oudere broer van Stijn.

MET ÉÉN BEEN IN DE KLAS

We zijn nu bijna een jaar verder en Stijn fietst alweer rond, weliswaar met een kunstbeen. Hij moet nog een aantal chemokuren ondergaan. Maar hij reageert goed op de behandeling. Als alles goed gaat, kan hij na de paasvakantie weer naar zijn klas. En hij zit niet achterop: taal gaat goed, met rekenen loopt hij zelfs voor op wat er in zijn klas gebeurt. Hij krijgt thuis les van zijn vertrouwde meester uit het eerste, meester Filip. En zijn klasgenoten houden de bank van Stijn warm in de tweede klas. «Op zijn plekje staan zijn spullen en een stripverhaal van foto's», zegt meester Filip. «Dat heb ik gemaakt om de kinderen op de hoogte te houden van Stijns vorderingen. De kinderen praten over hem, stellen vragen, ze schrijven hem of bellen eens op. Ze vullen in zijn mappen om de beurt de blaadjes in. Zo kan hij volgen wat er in de klas gebeurt en is alles in

Stijn en zijn moeder: samen lachen

«Hier mogen wij niet staan!»

Stijn: «Ik wil gauw weer naar school. De meester zegt dat ik goed kan volgen. Dat is fijn, want als ik moest blijven zitten, zou ik niet meer bij mijn vriendjes zijn. Ik heb hen al mijn kunstbeen getoond. Dat vonden ze cool. Ik wil graag leren zwemmen. Ik ken een jongen die ook botkanker heeft gehad: Jonas. Die kwam me voor mijn amputatie zijn been tonen. Jonas is nu 16 jaar en hij is zwemkampioen. Niet bij de 'gehandicapten', hoor. Bij de gewone.»

«Stijn ziet zichzelf niet als 'gehandicapt'», vertelt Katrien met lichtjes in de ogen. «Toen we laatst naar de loopschool gingen wilde ik parkeren vlak voor de ingang. Hij wees me terecht: 'Mama, dat is een plaats voor 'gehandicapten'. Daar mogen wij niet staan.' Stijn ziet zichzelf als een gewoon, normaal kind. Dat vind ik erg belangrijk. Zijn rolstoel of zijn krukken heeft hij haast niet willen gebruiken. Hij kroop nog liever. Hij wil alles zelf kunnen, ook zijn kunstbeen vastmaken. Dat is moeilijk, maar hij probeert het. En dat moedig ik aan. Hij moet zich zelfstandig kunnen behelpen en zich kunnen verweren. Dan komt alles wel terecht. Hij zal later wel bepaalde problemen hebben, maar hij staat sterk. Zijn zelfbeeld is even positief als altijd, been of geen been. En daar ben ik trots op.»

WE ZWIJGEN

Kanker is geen leuk gespreksonderwerp. Het heet nog steeds 'een slepende ziekte'. Feit is dat er steeds meer kankerpatiënten zijn, ook onder kinderen. Een feit is ook dat steeds meer kankerpatiënten het halen. Bij kinderen geneest zo'n 75 %. Stijn maakt dus een goede kans.

Als er in de omgeving iemand kanker heeft of een andere ernstige ziekte, weten ouders zich soms geen houding te geven. Wat moet je aan je kinderen vertellen? Sommigen denken dat het maar beter is helemaal te zwijgen. Maar dat is niet zo.

Leven en dood: niet ontwijken

1. Als een kind wordt geconfronteerd met de

Gelukkig zijn er ook meester Filip en de school van Stijn.

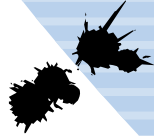
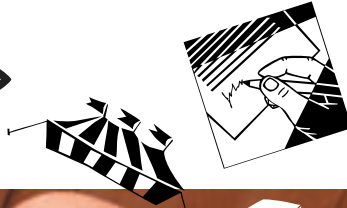
Daar durft men nu ook praten over kanker.

Psychologen van het Kinderkankerfonds kwamen naar de klas van Stijn en die van zijn broer om uit te leggen wat kanker eigenlijk is en om op alle vragen van de kinderen te antwoorden. Wij trekken ons enorm op aan het onbegrensde optimisme van Stijn. Maar ook aan de steun die we van iedereen krijgen. En meester Filip, die maakt het verschil, in de eerste plaats voor Stijn.»

- Met al uw vragen over kanker kan u terecht bij de gratis Kankerfoon: 0800-15 800 (elke werkdag van 9 tot 13 u., op maandag van 9 tot 19 u.)
- Ook de overheid heeft aandacht voor zieke kinderen. Vanaf dit schooljaar krijgen alle lagereschoolkinderen die langdurig ziek zijn na 21 dagen de meester of juf op bezoek. Die komt thuis lesgeven en dat vier uur per week. Tijdens die uren wordt de leerkracht op school vrijgesteld. Bovendien krijgt hij zijn verplaatsingen vergoed.
- Niet alle ouders en kinderen reageren zoals Stijn en zijn ouders. Sommige mensen kunnen of willen er echt niet over spreken. Iedereen heeft recht op zijn privacy. Dit artikel wil enkel bijdragen tot het wegwerken van het taboe rond kanker (en andere ziektes). Daarom verschijnt het verhaal van Stijn ook in Klasse voor Leerkrachten. Weten we samen hoe het soms ook anders kan.

En dan? »

orde als hij terugkomt. Want daar kijkt iedereen naar uit.»

CHEMOKASPER

«Chemokasper is een mannetje dat ze sturen om de kankercellen stuk te schieten», zegt Stijn. «Maar zijn brillette staat een beetje scheef en daarom mikt hij soms verkeerd. Dan gaan de goede cellen er ook aan en daarom heb ik te weinig weerstand om naar school te gaan.» Wijze woorden voor een zevenjarige. «Alles over het lichaam interesseert hem mateloos. Hij wil ook alles precies weten», zegt zijn moeder. «Gelukkig geven ze in het ziekenhuis ook steeds voldoende uitleg. Jammer genoeg is niet overal de begeleiding even goed. En ik hoor ook dat niet alle scholen zo openstaan voor informatie. Dom, want dat maakt precies het verschil. Wij worden gesteund en de andere mensen overwinnen hun angsten. Kanker wordt bespreekbaar. Het taboe valt weg en dat is nodig.»

Stijn en meester Filip: even bijbenen

«Al is het voor een kwartiertje»

Filip Engels, leerkracht: «Toen ik voor het eerst hoorde dat Stijn botkanker had, ging er vanalles door me heen. Ik had ook al kanker meegemaakt in mijn omgeving. Eén ding stond vast. Ik zou Stijn in geen geval in de steek laten.» Er is intussen een sterke band gegroeid tussen hem en het gezin De Keukeleire. «Twee of drie keer per week loop ik binnen: twee keer om les te geven, ja, maar ook om bij Stijn te zijn. Om de drie weken is hij een week in het ziekenhuis voor een kuur. Dan is hij niet in staat om zich te concentreren. Hij is dan eigenlijk te ziek, maar ik ga toch 'lesgeven', al is het voor een kwartiertje. Ze hadden mij verwittigd dat Stijn begeleiden emotioneel zeer zwaar zou zijn, maar hoe kan dat? Stijn is even vrolijk en optimistisch als altijd. We trekken ons allemaal op aan hem! Enkele weken na de amputatie van zijn onderbeen is hij trots aan de kinderen van zijn klas zijn kunstbeen gaan tonen. Ze waren nieuwsgierig, maar ze waren eigenlijk vooral blij om hem te zien, al was het maar voor even. Hij hoort er echt helemaal bij, ook al is hij er voorlopig niet.»

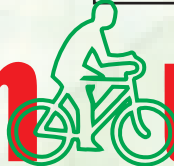
EROVER

ernstige ziekte van een ander kind of van een familielid, heeft het **vragen** over zijn eigen leven en dood en die van zijn ouders. Moedig kinderen aan hun vragen te stellen en antwoord meteen zo eerlijk mogelijk.
2. Een kind heeft iets aan **antwoorden** op zijn niveau en binnen zijn begripsvermogen. Het heeft niets aan leugens of ontwijkende antwoorden. Als het geen bevredigend antwoord krijgt, gaat het zich van alles inbeelden.
3. U hoeft daarbij als ouder uw eigen angst of verdriet niet weg te stoppen. Een kind dat leert dat je ook als volwassene **gevoelens** mag tonen en over angsten mag praten, krijgt er greep op.

Steeds meer ouders brengen hun kinderen naar school. Het verkeer steeds drukker en gevaarlijker wordt. Omdat het steeds onveilig wordt, brengen ouders hun kinderen met de auto naar school. Daardoor wordt het verkeer steeds drukker en gevaarlijker. Eén vierde van het verkeer tijdens de schooluren wordt veroorzaakt door auto's die naar school rijden. Omdat het steeds onveilig wordt, brengen ouders hun kinderen met de auto naar school. Daardoor wordt het verkeer steeds drukker en gevaarlijker.

Hoe gaan uw kind

Veel tijd hebben we niet om onze kinderen 's avonds af te halen: een kwartier tot half uur. Stel dat we deze tijd als norm nemen. Bijvoorbeeld 750 meter tot 1000 meter, dat is 3 à 4 km.

Met die wetenschap kan je als ouder of als ouderlijk gezin aangeven welke kinderen te voet, met de fiets of met de auto naar school moeten.

Met de school als middelpunt

Wat kunnen ouders en school samen doen?

De school kan samen met het oudercomité aan sommige ouders andere trajecten of vervoersmiddelen voorstellen (voorbeeld: 35 van de 50 kinderen uit de nieuwe woonwijk op 600 meter van de school komen met de auto naar school). We kunnen bijvoorbeeld in groepjes samen naar school rijden: poolen.

Voetpoolen

Kinderen gaan samen naar school in kleine groepjes van 6 à 8 onder begeleiding van een volwassene. Zo komen er minder auto's aan de schoolpoorten. De rij kan kinderen na schooltijd ook naar een woonwijk, voorbij een gevaarlijk kruispunt, een veilige auto-instapplaats of naar de bus- of tramhalte leiden.

Fietspool

Kinderen fietsen samen naar school in kleine groepjes onder begeleiding van een volwassene.

Carpool

Kinderen rijden samen naar school met 4-5 in één wagen. Als vier kinderen elk afzonderlijk naar school worden gebracht, rijden er vier wagens naar school, als ze carpoolen rijdt er één.

In dit artikel hebben we het alleen over de manier waarop kinderen naar school gaan. Natuurlijk is er veel meer als je het over mobiliteit en verkeersveiligheid hebt.

Wat loopt er mis? Wat kan er beter? Wat kunnen we doen? Gaat het nu beter? Deze vier vragen vormen de leidraad van «**Anders naar school, een werkboek over vervoermiddelen en routes van en naar school**». Dit werkboek richt zich vooral tot ouderverenigingen van de lagere school en de eerste graad van het secundair. U kan de brochure voor 150 fr. krijgen bij Langzaam Verkeer - Minckelersstraat 43 A - 3000 Leuven - tel 016-31 77 00 - fax 016-29 02 10. Of bij de verschillende ondersteuningscentra voor ouderwerking. U kan er ook altijd terecht voor ondersteuning van uw actie op school: Vlaamse Confederatie van Ouders en Ouderverenigingen (VCOV) - Guimardstraat 1 - 1040 Brussel - tel 02-511 65 05 - fax 02-514 33 21. Koepel van Ouderverenigingen van het Officieel Gesubsidieerd Onderwijs (KOOGO) - Ravensteingalerij 27/8 - 1000 Brussel - tel 02-512 88 74 - fax 02-502 12 64. Raad voor Ouders van het Gemeenschapsonderwijs (ROGO) - Schoonmeersstraat 26 - 9000 Gent - tel 09-242 01 68 - fax 09-242 01 69.

De fiets-cirkel:

Deze cirkel heeft een straal van 3 km. De school is het middelpunt. Elk kind dat binnen deze cirkel woont, komt in aanmerking om naar school te fietsen.

3 à 4 km

De a

Wie b
k
ve

OP-UW ACH

61 % van de Vlaamse kinderen gaat, woont op hoogstens 1 km van de school. Bij de kinderen die op 1 tot 5 km van de school gaan is dat respectievelijk 33 % van de kinderen die naar de lagere school gaan en 33 % van de kinderen die naar de eerste graad van de secundaire school gaan. Mogen we hopen dat in we ze weer 'de fietsgeneratie'.

met de auto naar school. Daardoor wordt er een chaos aan de schoolpoort steeds meer. In de ochtendspits is woon-schoolverkeer. Er zijn steeds meer ouders hun kinderen met de auto naar school brengen. Het wordt steeds drukker....

Een cirkel waar je niet meer uitkan?

Weg naar school?

Om 's morgens naar school te brengen of ze op de fietsweg twintig minuten is al lang genoeg. Binnen een kwartier kunnen we ongeveer: 1 km stappen of 1 km fietsen. Het is belangrijk om samen met de vereniging een eenvoudig plan ontwikkelen dat de fiets of auto (bus) kunnen komen.

Op een punt krijg je drie cirkels:

De voetganger-cirkel:

Deze cirkel heeft een straal van 750 meter. De school is het middelpunt. Elk kind dat binnen deze cirkel woont, komt in aanmerking om te voet naar school te stappen.

De auto(bus)-cirkel:

Wie buiten de fietscirkel woont, komt in aanmerking voor een plaatsing met de auto of bus.

WIL JE WETEN?

Er zijn kinderen die naar de kleuterschool 1 km van de school. 34 % van de kinderen die naar de lagere school gaan, wonen op een afstand van 46 en 42 %. Ondanks dat de afstand van de kleuterschool en de helft van de kinderen naar de lagere school gaat elke ochtend naar school. We noemen ze 'de achterblijvers' en een eeuw toewensen waarvoor we 'de achterblijvers' kunnen noemen.

Mieke Cosemans (37), moeder van Linde (13), Hanne (11), Bert (9) en Toon (7):

«Fietspoolen draait op ouders»

«Enkele jaren geleden kwam fietspoolen voor het eerst ter sprake tijdens een vergadering van het oudercomité. Iemand kende een project in een andere gemeente: een kleine herkenbare groep kinderen die met een begeleider via dezelfde route naar school fietsen. Het leek ons wel wat. Onze leerkracht lichamelijke opvoeding probeerde het uit en de ervaringen werden op het oudercomité besproken. Toen ben ik ook gestart met een fietspoolgroep in mijn buurt.» Intussen is Mieke de drijvende kracht achter het fietspoolproject. Ze klopte aan bij de schepen van verkeer en kreeg er gratis fluorescerende vestjes én een verzekering voor de begeleiders. Bovendien zou de politie een oogje in het zeil houden en op sommige drukke knelpunten helpen bij het oversteken.

«De school telt ongeveer 175 lagereschoolkinderen en een negentigtal kleuters. Ongeveer 60 kinderen hebben een fietspoolvest gekregen, 40 kinderen zijn hardnekkige fietspoolers. Met ons groepje hebben we dit schooljaar nog maar vijf dagen niet gefietst omdat het weer te slecht was». Er zijn een vijftal fietspoolgroepen in de school. Ze komen vanuit verschillende wijken langs uitgestippelde routes, begeleid door een vader of moeder of zelfs een oma. Er zijn ook ouders die meedoen, maar alleen hun eigen kinderen begeleiden. «Fietspoolen zorgt voor veel minder verkeer aan de schoolpoort», zegt Mieke. «Bovendien krijg je een mentaliteitsverandering bij de ouders en de kinderen. We zien bijvoorbeeld dat kinderen die later naar de secundaire school gaan, bewust voor de fiets kiezen. Maar er is ook nog het sociale aspect: samen fietsen is plezierig. En fietsen houdt je gezond. In de gemeente kent iedereen het fenomeen fietspoolen nu. Elke automobilist weet wat er gebeurt en is voorzichtiger als hij ons ziet rijden. Natuurlijk is de verantwoordelijkheid van de begeleidende ouder groot. We stippelen het veiligste parcours uit en maken precieze afspraken. Na enkele weken weet elk groepje perfect wat wel en niet kan. Specialististen schatten dat kinderen pas vanaf 12 jaar zelfstandig en veilig aan het verkeer kunnen deelnemen. Met ons begeleid fietsen kan dat dus vroeger. We hebben heel wat jonge kinderen, zelfs kleuters, die meefietsen en anders met de auto zouden worden gebracht. Ook de school stimuleert fietsen. Als de leerkrachten er niet achter staan, als daar geen enthousiasme is, lukt fietspoolen natuurlijk niet.»

U wil weten hoe u in uw school of gemeente fietspoolen kan opstarten? Vraag de gratis folder «Fietspoolen, veilig, weerbaar en milieuvriendelijk naar school» aan bij Langzaam Verkeer – Minckelersstraat 43 A – 3000 Leuven – tel 016-31 77 00 – fax 016-29 02 10 – E-mail: gert.zuallaert@langzaamverkeer.be

Jutta Classen: «Het is leuk in de hoek»

Elke donderdagochtend is het hoekencircuit in het eerste en tweede leerjaar. Kinderen kiezen er uit negen hoeken: een expressiehoek, computerhoek, snoezelhoek, experimenteerhoek, muzische hoek enz... Wat daar gebeurt, sluit perfect aan bij de lessen. «De kinderen zijn er gek op», zegt *Rudi Dupont*, leerkracht van het tweede. «Ze leren er op een andere manier: zelfontdekkend. Dat is een krachtige manier van leren. Uitdagende activiteiten stimuleren het leren. We hebben vier leerkrachten in het eerste en tweede leerjaar. Als we de ouders niet hadden, zou ons hoekencircuit gewoon niet mogelijk zijn. Bij het begin van het

schooljaar leggen we uit hoe ons circuit werkt en roepen we ouders op om mee te doen. De 'vangst' varieert van jaar tot jaar.» *Jutta Classen* (35), moeder van Jeniffer, wordt al jaren gestrikt. «Enthousiaste leerkrachten moet je ondersteunen. Als je ziet wat de plannen waren met het hoekenwerk, besef je dat leerkrachten dat werk niet alleen aankunnen. Waarom dan niet helpen? Plotseling besef je ook wat het is om kinderen 20 minuten te begeleiden en krijg je veel respect voor de leerkracht. Bovendien helpt het je thuis dezelfde woordenschat en methodes te gebruiken als op school. Als ik de regel voor open en gesloten lettergrepen thuis anders uitleg dan op school, snapt mijn kind er misschien helemaal niks meer van. Er kan niet genoeg contact zijn tussen thuis en school!»

U kent ouders die actief in het schoolgebeuren betrokken zijn? U vindt dat er op de school van uw kind een zinvolle ouderwerking actief is? Stuur uw verhaal naar Klasse voor Ouders – Koning Albert II-laan 15 – 1210 Brussel.

3 [De gezondheidslijn]

Vindt u het gezond dat uw kind veertien dagen lang afwisselend sla of rabarber voorgeschoteld krijgt op school? Zonnen, hoe doe je dat zonder te verbranden? Een frisdrankenautomaat zonder gewoon water, kan dat zomaar in de eetzaal? Uw dochter heeft een vriend die rookt. Hoe kan u beletten dat zij er ook aan begint? Dat zijn enkele van de vragen waarop ouders een antwoord krijgen via de gezondheidslijn 070-34 41 44. Deze info-lijn werkt in dienst van de *Liga tegen Kanker*. Maar ze licht ouders graag in over alle maatregelen over gezondheid en gezond leven. Ook scholen die deskundig advies willen over een evenwichtig menu of gezondheidsopvoeding kunnen er terecht.

U kan de gezondheidslijn elke werkdag bereiken van 8 tot 16u.

2 Het verschil

Kan een school bijdragen tot minder racisme bij leerlingen en meer verdraagzaamheid tegenover andere mensen, gedachten en overtuigingen? Kortom: heeft een school invloed op de waarden van leerlingen?

Stat onderzochten twee sociologen twee jaar lang bij 4700 laatstejaarsstudenten in 63 Vlaamse scholen. Natuurlijk hebben het gezin, de media, de vrienden en de massacultuur grote invloed op de 'waarden' van jongeren. Maar (en dat verraste de specialisten) ook de school. In sommige scholen lopen veel meer **racisten** en onverdraagzame leerlingen rond dan in andere. Hoe komt dat? De invloed gaat niet uit van de leerstof of projecten op school, niet of de school groot of klein is, of de leerling in het katholiek, gemeentelijk, provinciaal of gemeenschapsonderwijs zit. Wat zijn dan wel de kenmerken van een school die erin slaagt op te voeden tot verdraagzaamheid?

- 1 de school is democratisch: leerlingen, ouders en leerkrachten krijgen het gevoel dat ze mogen meepraten over wat hen op school aanbelangt
- 2 er zijn buiten de les veel culturele en sociale activiteiten
- 3 de school heeft duidelijke regels
- 4 de directeur van de school luistert naar leerkrachten, leerlingen en ouders en geeft hen kansen
- 5 de leerkrachten voelen zich betrokken bij de school en de leerlingen: ze zijn geëngageerd en enthousiast

U vindt het volledig onderzoek in Klasse voor Leerkrachten nr. 96 of op www.klasse.be/archieven.

6 Op één lijn?

De meeste ouders staan er niet alleen voor. Samen met hun partner voeden ze hun kinderen op. Ieder heeft zijn eigen stijl natuurlijk, maar als **beide partners** andere inzichten hebben over opvoeding, veroorzaakt dat ergernis. Bovendien is het belangrijk dat het voor kinderen duidelijk is wat de regels, normen en waarden zijn binnen het gezin. Volgt u samen met uw partner één lijn? Twaalf vragen die de discussie op gang kunnen trekken:

- [1] Overleggen we samen bij belangrijke beslissingen voor ons kind? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [2] Trekken we één lijn als één van de partners tegenover de kinderen iets beslist heeft? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [3] Staan we open voor elkaars kritiek, kunnen we over opvoeding praten? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [4] Volgen we één lijn met straffen en belonen? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [5] Zijn we beiden consequent als we waarschuwen voor een straf? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [6] Bespreken we beiden de gevoelens van ons kind? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [7] Stimuleren we beiden ons kind om zelf oplossingen te zoeken voor problemen? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [8] Leggen we beiden, naargelang de leeftijd, de verantwoordelijkheid terug bij de kinderen? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [9] Krijgen alle kinderen in ons gezin evenveel aandacht? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [10] Neem ik het op voor mijn partner als de kinderen kritiek hebben op hem/haar en hij/zij er niet is? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [11] Zijn we het eens over de normen en waarden die we in ons gezin willen nastreven? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]
- [12] Zijn we ons allebei bewust dat onze kinderen ons als voorbeeld nemen? [altijd] [vaak] [soms] [nooit]

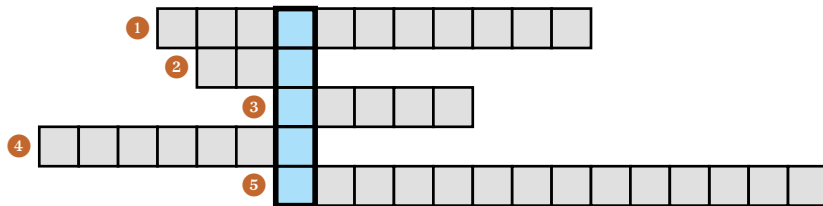
(idee uit «Handboek positief opvoeden» van Ciel Heintz)

7 Wedstrijd: [Win een fiets]

Marga Burden uit Hasselt gaf het juiste antwoord op de quizvraag in het decembernummer. Ze rijdt nu rond op een nagelnieuwe fiets van 20.000 fr. Er staat nog zo'n fiets in de rekken van de fietsenhandel. Wie die wil winnen, moet het volgend vijftletterwoord zoeken. Zet de gezochte woorden in het rooster en win. Smakelijk!

- 1 De naam van het productiehuis achter 'Man bijt hond'.
 - 2 Het autokenteken van Canada.
 - 3 De laatste letter van het Griekse alfabet.
 - 4 De hersenstoornis die de wereld tot een chaos herschept (zoek in deze Klasse voor Ouders).
 - 5 Een vierhoek waarvan de zijden twee aan twee evenwijdig lopen.
- Stuur uw antwoord vóór 15 maart op een briefkaart naar Klasse voor Ouders (FIETS) - Koning Albert II-laan 15 - 1210 Brussel.

Beste Klasse

«Mijn dochter van acht jaar volgt les in een behoorlijk multiculturele school waar er heel wat kinderen zijn met een verschillende afkomst. Er zijn veel kinderen met Turkse en Marokkaanse ouders. Ik vind dit voor de kinderen bijzonder positief en ervaar ook helemaal geen problemen bij mijn dochter Sarah of haar speelkameraadjes. Integendeel. Sarah vertelt me vaak verhalen over Marokkaanse gewoonten, leert me Surinaamse spelletjes etc... Ze leert dus heel wat bij over andere landen, andere gewoonten, andere godsdiensten, andere talen. Dat is niet alleen positief voor de kinderen, ook voor de ouders. Zo zijn er heel wat ouders van verschillende afkomst die elkaar beter hebben leren kennen door gewoon te wachten aan de schoolpoort, op het schoolfeest enz. 'Zou ik soms het recept mogen hebben van die lekkere Turkse koekjes op het schoolfeest?' Als hun kinderen naar een multiculturele school gaan, vallen ook vaak bij de ouders heel wat vooroordelen weg.»

(R.D., moeder)

5 [Autisme]

Rino is twaalf. Hij kan zich niet langer dan enkele minuten concentreren en praat voortdurend. In de klas is hij een bron van ergernis. Zijn klasgenoten plagen hem om zijn idiote opmerkingen en verhalen. Hij kan moeilijk beslissingen nemen en snapt vaak niet wat zijn klasgenoten en leerkracht bedoelen. Rino lijdt aan autisme. Ongeveer één op 400 kinderen wordt geboren met één of andere vorm van autisme. Voor hen is de wereld een grote chaos, een **wirwar** van indrukken. Er bestaan verschillende vormen van autisme. Maar autisme wordt steeds meer vastgesteld bij kinderen met een gemiddelde intelligentie. 20 % van de kinderen met autisme is normaal begaafd. Zij zitten in het gewoon onderwijs. En dat verloopt niet altijd makkelijk. De wereld ontdekken is niet erg aantrekkelijk voor kinderen met autisme. Nieuwe leerervaringen zijn geen uitdaging, maar een bron van spanning. Ze leren te

weinig uit hun ervaringen en brengen weinig orde aan in hun omgeving. Ze hebben het moeilijk met betekenissen, regels en wetten. Meer dan voor andere kinderen moeten ouders en leerkrachten de wereld meer overzichtelijk en begrijpelijk maken. Bovendien moeten ze ook veel energie steken in vaardigheden die andere kinderen vanzelf aanleren: omgaan met anderen, zich aanpassen aan nieuwe situaties. Vaardigheden die onze maatschappij erg waardeert. Alleen een goede voorbereiding van het kind, de ouders en zijn leerkracht kan ervoor zorgen dat een kind met autisme niet alleen een leerzame tijd op school beleeft, maar ook een fijne tijd. De Vlaamse Dienst voor Autisme kan daarbij ondersteunen. Voor meer informatie en begeleiding, ondersteuning of advies over leerlingen met autisme in het gewoon onderwijs kan u terecht bij de Vlaamse Dienst Autisme - Groot Begijnhof 14 - 9040 Gent - tel 09-238 18 18 - fax 09-118 83 83 - E-mail: vda@autisme-vl.be.

10 / 10

9 Kromme rechten van kinderen

«Ik heb gehuild. Ik dacht dat het nooit meer zou stoppen. Dat ik letterlijk zou verdrinken. Tijdens het eten vertelde papa dat hij en mama uit elkaar gaan. Ik snap er niks van. Ze maken nooit ruzie. Ze zijn altijd vrolijk. Het zijn leuke ouders, waar iedereen in mijn klas jaloers op is. Ik kan het niet geloven. Het is iets dat andere kinderen overkomt maar niet mij.»

Het boek «Het recht van de banaan is krom» gaat over kinderrechten en wat dat voor kinderen kan betekenen. Het bevat een aantal boeiende, trieste, ontroerende, vrolijke en ook wrede verhalen over kinderen en hun rechten. Er zit heel wat gespreksstof in voor kinderen en hun ouders. Achteraan in het boek staan alle kinderrechten uit het Verdrag inzake de Rechten van het Kind (1989) met wat uitleg. Elk kind heeft ook het recht om zijn rechten te kennen. Maakt u daar werk van? Dit is uw kans.

«Het recht van de banaan is krom. Nieuwe verhalen over kinderrechten», in een samenstelling van Daniël Billiet, is uitgegeven bij Bakermat in samenwerking met Jeugd en Vrede en Unicef. Het boek kost 545 fr. Schrijf ons in een brief waarom u het boek wil en u maakt kans op één van de vijftig gratis exemplaren. Schrijven naar Klasse voor Ouders (KROM) - Koning Albert II-laan 15 - 1210 Brussel

Ze zijn gitzwart en je kan ze overal opkleven: de mens-met-klasse-sticker van Klasse. Frank Nuttin uit Gullegem en de familie Sissau-Mosar uit Snellegem werden ermee betrappt en kregen als straf een cd- of boekenbon van 1000 fr. U kan één of meer gratis stickers aanvragen bij Klasse voor Ouders (STICKERS) - Koning Albert II-laan 15 - 1210 Brussel.

een mens met
klasse

PhotoDisc

De leraar in de lagere school zit vaak met de les muziek in de maag. In het secundair zijn de lessen soms herleid tot een uurtje ontspanning. «Ouders vinden dat vak niet belangrijk», zuchten de leerkrachten, «hoe zou je dan willen dat hun kinderen dat belangrijk vinden?».

Jeugd en Muziek Vlaanderen probeert kinderen en jongeren dichter bij de muziek te brengen. De drempel verlagen, muziek verstaanbaar en genietbaar maken. Daarom organiseert ze vaak optredens in scholen. Na zo'n concert kennen kinderen dan bv. het verschil tussen een hobo en een trombone of ontdekken ze de Ierse invloed in de muziek van Titanic. Of ze voelen het verschil aan tussen klassiek en folk, ze horen hoe jazz en pop elkaar hebben beïnvloed. Maar Jeugd en Muziek stimuleert ook jongeren die zelf musiceren. Jonge

musici uit de muziekacademies repeteren wekelijks met één van de acht jeugdorkesten onder leiding van professionele dirigenten. Kleuters leren op school omgaan met geluid. Kinderen ervaren wat 'in groep zingen' kan betekenen. Anderen werken aan een musical of bouwen een eigen instrument. Tieners zetten hun computer aan voor het componeren van eigen werk. En wat dacht je van een eigen cd? De meeste projecten gebeuren op school, vaak met een financieel steuntje van het oudercomité.

Om u te tonen wat muziek kan doen, nodigt Jeugd en Muziek u samen met Klasse voor Ouders uit voor een unieke ervaring. U bent samen met uw kinderen welkom op de repetities van vijf grote orkesten. Kinderen mogen zelfs hun eigen muziekinstrument meebrengen.

Met uw kind naar een symfonieorkest

Jeugd en Muziekorkest Oost-Vlaanderen – Zondag 30 april van 10 tot 12.30 u. – Rijksmuziekacademie - Poel 17 – 9000 Gent. Wie erbij wil zijn, belt 09-329 90 76
Blazersensemble Jeugd en Muziek West-Vlaanderen – Zaterdag 25 maart van 9.30 tot 12.30 u. – Sint-Amandscollege Noord, Grote Zaal – Diksmuidekaai 6 – 8500 Kortrijk. Wie erbij wil zijn, belt 0477-560 638
Juniorenrkest Jeugd en Muziek Antwerpen – Zondag 14 mei (9.30 tot 12.30 u.) – Muziekhogeschool Antwerpen – Desquiniel 25 – 2018 Antwerpen. Wie erbij wil zijn, belt 03-366 22 17

Limburgs Orkest Jeugd en Muziek – Zondagen 7 en 14 mei van 9.30 tot 12.30 u. – Stedelijk Conservatorium Hasselt – Kunstlaan 12 – 3500 Hasselt. Wie erbij wil zijn belt 012-23 76 02
Europees Juniorenrkest – Zondag 21 mei van 9.30 tot 12.30u. – Sint-Jorisinstituut – Cellerbroerstraat 16 – 1000 Brussel. Wie erbij wil zijn, belt 02-507 83 40
 U kan meer informatie krijgen bij Jeugd en Muziek Vlaanderen - Koningsstraat 10 - 1000 Brussel - tel 02-507 84 52 - fax 02-507 84 37 - E-mail: jeugd.muziek.vlaanderen@skynet.be.

Klasse voor Ouders is een GRATIS blad voor alle ouders van kinderen tussen 3 en 14 jaar. De school moet er zich wel voor inschrijven. 90 % van de scholen deed dat ook. Ouders die Klasse voor Ouders op school niet krijgen, kunnen een abonnement aanvragen. Dat kost dan 200 fr. Voor de verzendingskosten

11 «Meisjes zijn anders»

Onderzoek met video-opnames toont aan dat de meeste leerkrachten in de klas op een andere manier omgaan met meisjes dan met jongens. Zo zouden jongens meer aandacht krijgen in de klas dan meisjes. Ze krijgen meer kansen om op vragen te antwoorden en worden meer aangemoedigd. Meisjes worden gezien als vlijtig en de leerkracht verwacht gemakkelijker dat alles vanzelf gaat. Van hen wordt brutaal gedrag niet getolereerd, van jongens wel. Meisjes krijgen in de les ook andere vragen dan jongens: meisjes krijgen meer herhalingsvragen, jongens meer denkvragen. Meisjes krijgen minder tijd om te antwoorden.

De leerkracht zal hen sneller het juiste antwoord voorzeggen, terwijl jongens meer aangemoedigd worden om verder na te denken bij een foutief antwoord.

De meeste leerkrachten zijn zich niet bewust van hun verschillend gedrag. Klasse voor leerkrachten wijst hen daar deze maand op. De manier waarop leerkrachten in de klas omgaan met meisjes versterkt vaak de bestaande verschillen en benadeelt hen. Dat heeft bijzonder kwalijke gevolgen voor de kansen die meisjes krijgen in onze maatschappij. Ouders en leerkrachten kunnen samenwerken om die ongelijkheid weg te werken.

De volgende Klasse voor Ouders verschijnt op 15 maart. Er hangt lente in de lucht.

10

Vieze woorden

«Sinds onze kleuter naar school gaat, gebruikt hij te pas en te onpas vieze woorden. Moet ik hier hard ingrijpen of doen alsof ik niets hoor?» (G.M., ouder)

Els Denissen, pedagoge: «Kleuters en peuters hebben zo hun vieze-woorden-tijdperk. Ze experimenteren met taal en de effecten daarvan: even kijken hoever ze kunnen gaan. Dat past volledig in de ontwikkeling van het eigen persoon. Kinderen worden zich bewust dat ze niet langer een verlengstuk zijn van vader of moeder. Negeren geeft meer kans dat het vieze-woorden-gebruik gaat afnemen. Er hard tegen ingaan is precies wat ze zoeken: 'Aha, ik heb mijn ouders op de kast gejaagd, wat ik doe heeft effect'. De meeste kinderen hielden spontaan op met die vieze woorden. Omdat ze wat rustiger worden, wat minder driftig. Maar ook omdat ze gaan vaststellen: dat doe je niet. Later in de lagere school kunnen kinderen vieze woorden ook wel gebruiken als scheldwoorden, om te kwetsen. En dan moet je er tegen ingaan. Een jong kind heeft er geen idee van wat het betekent als hij zijn middenvinger omhoog steekt. Hij doet maar na wat anderen doen. Maar ouders moeten wel duidelijk maken dat het een lelijk gebaar is en mensen kwetst. Meestal leren de kinderen dat spontaan. Daar waar ze het niet doen, moet je ingrijpen.»

Els Denissen is pedagoge en medewerkster van Jeugd en Seksualiteit. Ze heeft zelf vier kinderen.

Els Denissen: «Kinderen jagen hun ouders graag op de kast»